

De Montilla a Salmond

Ramon Tremosa

La meua cunyada és dentista a Sant Feliu de Llobregat i la seva auxiliar va i ve cada dia des de Castelldefels. Tot i que només hi ha quinze quilòmetres de distància entre totes dues ciutats, arran del recent col·lapse del servei de rodalia i del caos de mobilitat al Baix Llobregat la meua cunyada s'ha quedat sense auxiliar: ha decidit de plegar. No solament trigava una hora i mitja per anar i tornar aquestes dues darreres setmanes: abans del caos, els dies de pluja aquesta ja era la durada del trajecte amb cotxe, un temps semblant al que hi hauria d'esmerçar si anés amb tren. El dèficit secular d'infraestructures ja condiciona i restringeix el mercat laboral a l'àrea de Barcelona i ara la meua cunyada haurà de tornar a començar el llarg procés de selecció d'una nova ajudant, i haurà d'enterrar totes les hores de formació destinades a la seva última auxiliar una vegada més. I, cosa que és pitjor: d'ara endavant ha d'excloure de la seva recerca tota persona que visqui al sud del Llobregat... Com ara fa mil anys, el riu vermell dels romans torna a ser frontera (laboral en aquest cas) de Catalunya.

Mentrestant el president Montilla es limita a *gestionar* (?). Deu haver fet moltes trucades a Madrid aquests dies, però la ministra Magdalena Álvarez fa i desfà com vol: per exemple, a l'estació de tren del Prat que, segons *El Periódico*, la ministra va decidir que fos durant un temps l'estació d'arribada del TGV procedent de Madrid... sense avisar ningú: ni Generalitat, ni ajuntaments afectats i ni tan sols Víctor Morlán, el seu segon desplaçat a Catalunya. Qui mana de debò executa directament i no necessita superflus gestors: la Generalitat és perfectament prescindible, sense competències ni diners per a les grans infraestructures de Catalunya.

En contrast amb la grisor de funcionari del president Montilla, veig al blog de Xavier Solano una entrevista recent que la cadena de televisió nord-americana CNBC ha fet al president Alex Salmond: a més de presentar els atractius del seu país als inversors nord-americans, Salmond va dir que, a termini mitjà, lluitava perquè el govern d'Escòcia recaptés tots els impostos dels escocesos per tal de fer-ne "un dels països més pròspers d'Europa". En el camp de l'energia eòlica, per exemple, Escòcia té un gran potencial de creixement i la captació d'inversions d'empreses multinacionals depèn directament de la futura capacitat del govern escocès per a establir deduccions i desgravacions en l'impost de societats. Entre resposta i resposta apareixia imprès a la pantalla el brillant currículum de Salmond... No és això el que hauria de fer un president de Catalunya: més sobirania fiscal per a saltar les parets recloses de l'estat i sortir al món a captar creadors de riquesa?

Economista. Universitat de Barcelona
www.ramontremosa.cat